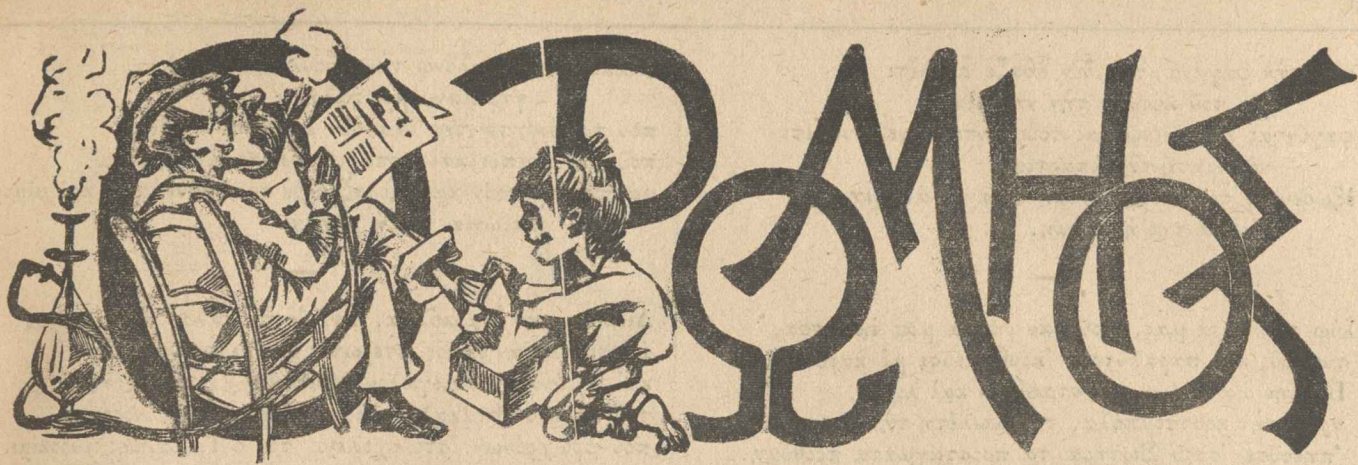

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἑνενήντα πέντε,
τὸ Κουβέρνο πάει πρίμα μὲ πονέντε.

Ἐνδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὁ κ τ ὠ φ ρ ά γ κ α ε ἶ ν α ι μ ὁ ν ο .
Γιὰ τὰ ξένα ὁμως μέρη — δέ κ α φ ρ ά γ κ α καὶ ' σ τ ὸ χ έ ρ ι .

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Ἰκτὼ καὶ δέκα Φεβρουαρίου
καὶ πανηγύρι Κοιμητηρίου.

Πεντακόσα λογαριάζω κι' ἓνα νοῦμερο περνῶ,
γιατὶ ἄλαθεψα καὶ πάλι σ' ἓνα φύλλο φετεινῶ.

Διάλυσις Βουλῆς δαπρᾶς κι' ἀμαρτωλῆς.

Σήμερα Ψυχосαββάτο συχωράτε τὴν Βουλὴν,
τὴν μεγάλη μας τρελλή.
Σήμερα τὴν διαλύω καὶ μνημόσυνο τῆς κάνω,
μὲ τὰ δάκρυα καθίζω εἰς τὸ μνήμα τῆς ἀπάνω,
καὶ τῆς λέγω «διαλύσου, τοῦ Συντάγματος ψοφῆμι,
κι' αἰωνία σου ἡ μνήμη.»

Σήμερα Ψυχосαββάτο διαλύω τὴν μουφλουζα,
ποῦ ἔεκούφανε ταῦτιά μας μὲ ζουρνά καὶ καραμουζα,
διαλύω τὴν τσακπίνη καὶ τὴν πρώτη κανονιέρα,
ποῦ μᾶς 'φούσκωνε μ' ἀγέρα,
καὶ δὲν ἄφησε χρυσάφι, καὶ δὲν ἄφησε κι' ἀσῆμι...
αἰωνία τῆς ἡ μνήμη.

Διαλύω τὴν τρυφῶσαν εἰς τῶν λόγων τὴν κραϊπάλην,
ποῦ σχεδίων κάθε τόσο μᾶς ἐστοίδαζε σωρόν,
κι' ὁ Σιμόπουλος εὐρῆκε τὴν Ἰδέαν τὴν Μεγάλην
ὡς πηγὴν κι' αἰτίαν μόνην τῶν πολλῶν μας συμφορῶν,

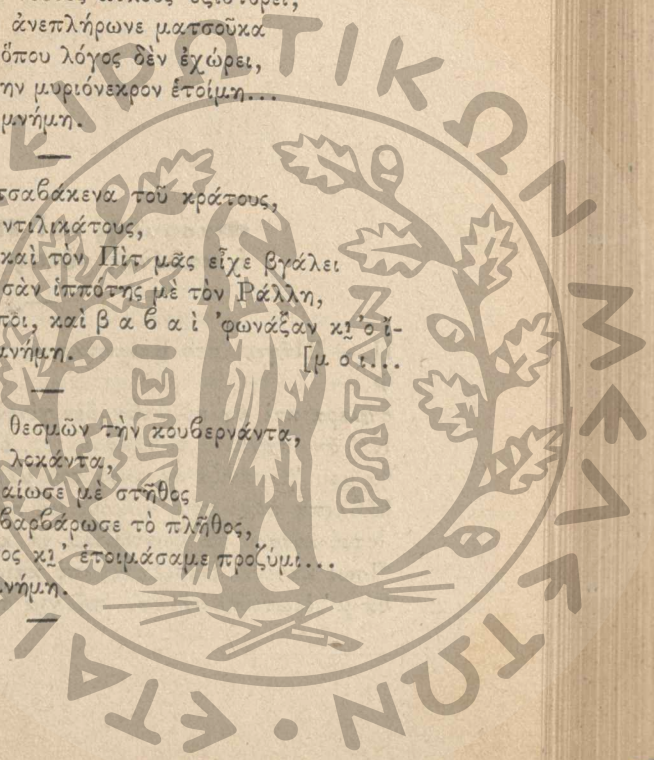
καὶ παντοῦ τὸ κήρυγμά του διεσάλπισεν ἡ φήμη...
αἰωνία τῆς ἡ μνήμη.

Διαλύω τὴν κυράτσα, διαλύω τὴν σουρτοῦκα,
ποῦ Σωτήρων ξεπεσμένων τόσους ἄθλους ἐξιστόρει,
ποῦ συχνότατα τὸν λόγον ἀνεπλήρωνε ματσούκα,
καὶ κατέπιπτεν ἡ ράβδος ὅπου λόγος δὲν ἔχωρει,
κι' ἀνωρθῶνετο πρὸς μάχην μυριόνεκρον ἐτοίμη...
αἰωνία τῆς ἡ μνήμη.

Διαλύω τὴν μεγάλη κουτσαβάκενα τοῦ κράτους,
ποῦχε τρόπους ντιλικάτους,
ποῦ σπουδαῖον μονομάχον καὶ τὸν Πίτ μᾶς εἶχε βγάλει
κι' ἄλλαξε θανάτου βόλι σὰν ἱππότης μὲ τὸν Ράλλη,
κι' ἔφριξαν βουναὶ καὶ κάμποι, καὶ β α β α ἰ ' φωνάξαν κι' ὁ ἰ -
αἰωνία τῆς ἡ μνήμη. [μ ο ρ ι .]

Διαλύω τὴν μητέρα, τῶν θεσμῶν τὴν κυβερνάντα,
ποῦχε γίνει καὶ λοκάντα,
ὁ δὲ Κόντε-Θεοτόκης ἐβεβαίωσε μὲ στῆθος
πῶς ὁ κύριος Σωτήρας ἔθεβαρῶσε τὸ πλῆθος,
κι' ἔπιασε μαγικά τὸ κράτος κι' ἐτοιμάσαμε προζύμι...
αἰωνία τῆς ἡ μνήμη.

4994500

Διαλύω τὴν φαγάνα, ποὺ δὲν ἔβαζε σεκλέτι
γιὰ τοῦ κόσμου τὴν νηστεία,
καὶ φαγόντας καὶ πεινώντας τοὺς ἐμπούκωνε ρουσφέτι
νὰ κρατῇ τὴν ἀπαρτία,
κι' ἐξωδεύετο τοῦ Λόρδου τόση δύναμις ἀλκίμη...
αἰωνία τῆς ἡ μνήμη.

Διαλύω τὴν κυρά μας, ποὺ σὰν μοῦλα μᾶς ἐκλώτσα,
ποὺ τυφλοὺς καὶ παραλύτους 'κουβαλοῦσε μὲ καρτόσα,
τὴν Βουλὴν διαφυλίων καὶ σταφίδων καὶ λιμοῦ,
τὴν γρηᾶ τὴν κουτσομπόλα, τοῦ Κωλέτη τὴν μαϊμού,
ποὺ 'πιδούσε 'στοῦ Σωτήρα τὰ προσταγμάτα προθύμη...
αἰωνία τῆς ἡ μνήμη.

Διαλύω τὴν ψωριάρα, τὴν ἀδιόκοπη φαγοῦρα,
ποὺ μὲ νέα 'στὴν Εὐρώπη μᾶς ἐσύστησε φιγοῦρα,
ὁ δὲ λάλος Θεωράκης, ὁ μεγάλος καὶ πολὺς,
στρούγγαις 'βάπτισε καὶ στάναις τὰς μερίδας τῆς Βουλῆς,
κι' ἔρχισε μπε νὰ σκούζη κάθε κόμματος ἀγγίμι...
αἰωνία τῆς ἡ μνήμη.

Πᾶν κι' ἡ κάλεσαις κι' ἡ στέρφαις, πᾶνε καὶ τάρνιὰ τὰ λάγια,
εἰς τὸ βῆμα τῆς ἀπάνω κλαίει μαύρη κουκουβάγια,
δὲν ἔχει κανένας λόγος, δὲν κτυπᾷ βαρὺ μπαστοῦνι,
τὰ 'κακάρωσε κι' ἐκεῖνο τοῦ Βασίλη τὸ κουδοῦνι,
κι' ὁ κύρ Μάνθος ξετινάζει τὸ καθένα τῆς κιλίμι...
αἰωνία τῆς ἡ μνήμη.

Καρδαρίτσαις, γαῖδουρίτσαις, προβατάκια, λαγιαρνάκια,
κι' ἄλλα παστρικά τσανάκια
πᾶν καὶ πᾶν χωρὶς ἐλπίδα πῶς θὰ 'μποῦν σὲ νέα στάνη
καὶ πῶς θάναι κἂν μὲ τοῦτον κἂν μ' ἐκείνον τὸν τσοπάνη,
καὶ ξεχάνεται γιὰ πάντα ἡ παληὰ των ἐπιστήμη...
αἰωνία τῆς ἡ μνήμη.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Π.—'Πῆγες 'στὸ Κοιμητήριον;
Φ.— Δὲν 'πῆγα πουθενά...
σήμερα καὶ τὰ κόλλυβα δὲν γίνονται φτηνά.
Κι' ἂν 'πῆγαινα τί θάκανα;... ὅ,τι κι' εἰς ἄλλα χρόνια,
θὰ μοῦ 'βασάνιζε τὸν νοῦ τοῦ μέλλοντος ἡ σκέψις,
θᾶβλεπα πάλι τοὺς νεκροὺς μὲ κάτασπρα σεντόνια
'στοῦ κόσμου τὰ ζωντόβολα νὰ κἀνουν ἐπισκέψεις.
'Ισως κανένας Βασιλεὺς ἀπὸ καιρὸ λαωμένος
θὰ μ' ἐρωτοῦσε νὰ τοῦ 'πῶ γιὰ τῶν Ρωμηῶν τὸ γένος,

Διαλύω καὶ βουλώνω τὴν ἀβούλευτον Βουλὴν,
γηραιὰν ἀμαρτωλὴν,
ποὺ τὰ πόρρητά της ὅλα δὲν ἐγνώρισε κανεὶς,
ποὺ τῆς πρέπει καὶ τροπάρι σεβαρᾶς Κασσιανῆς,
μὰ τῆς πρέπει καὶ τζουτζέδες, σκαλαθύρματα καὶ μύμ...
αἰωνία τῆς ἡ μνήμη.

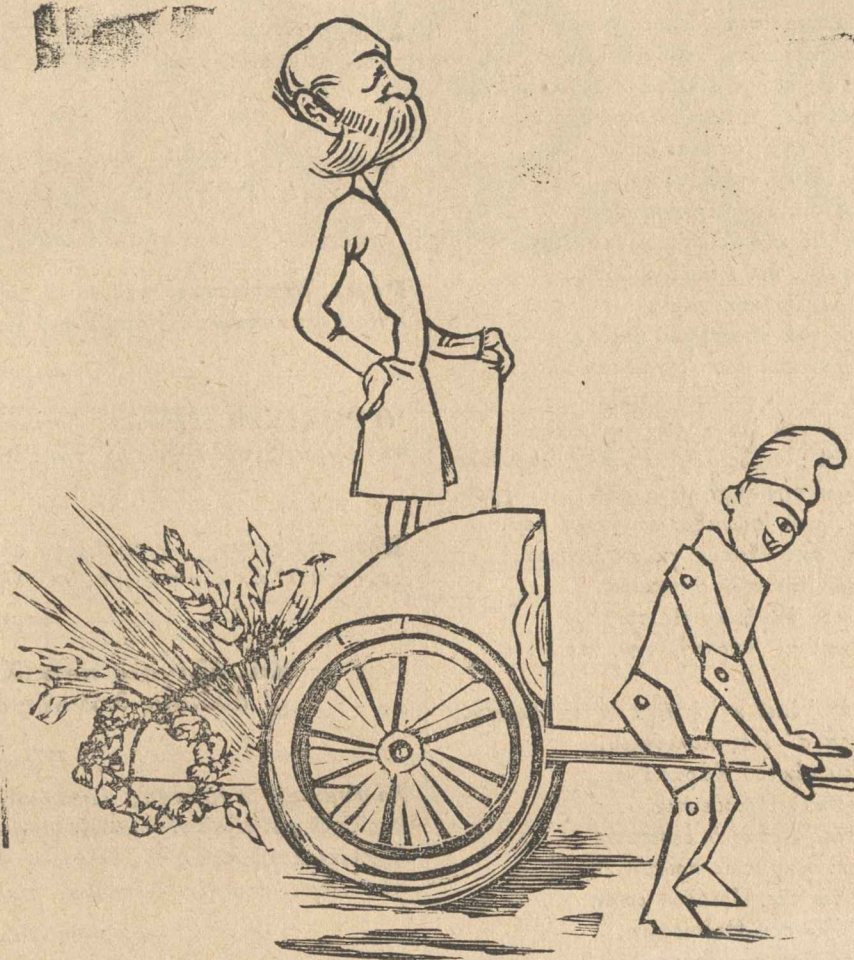
Διαλύω τὴν Μαρκόλφα, ποὺ 'στὸν σάλον τῆς ἀντάρας
ἀφηνίασε σὰν ἵππος πτερωτὸς Βελλερεφόντη,
καὶ μ' ἀνάθεμα μεγάλον ἐφορτώθη καὶ κατάρας
τοῦ πολλοῦ Μπακαλοπούλου, γεωγράφου μονοδόντη,
ποὺ πρὸ χρόνων 'στὸ σχολερό τοῦ ὁ Τρικούπης εὐδοκίμη...
αἰωνία τῆς ἡ μνήμη.

Διαλύω τέλος πάντων τὴν Βουλὴ τὴν σκυλοπνίκτη,
ποὺ 'ζαλίστηκε 'στὸ τέλος μὲ τοῦ κόσμου τὴν σφυρίκτι,
καὶ τὰς ἑδρας τῆς κυττάζω καὶ μ' αὐτὰς σκιαμαχῶ
καὶ σφυρίζω τῶν ρητόρων τὴν ὑπνώττουσαν ἡχὴ,
καὶ φωνάζω 'στὸν λαόν μου «τὴν ἐκπνεύσασαν εὐφῆμη
κι' αἰωνία τῆς ἡ μνήμη».

Εἰς τὸ σκέλεθρο τὸ σάπιο τῆς γλωσσούς τῆς σεβαστῆς
μὲ κατάνυξιν σιμόνω,
καὶ μὲ σκόρδα καὶ κρεμμύδια τῆς ξηρᾶς Σαρακοστῆς
σκυθρωπὸς τὴν στεφανώνω,
καὶ λυγίζεται 'μπροστά τῆς ἡ καλλίσφυρός μου κνήμη...
αἰωνία τῆς ἡ μνήμη.

Κλάψετε καὶ σεῖς μαζί μου τὴν Βουλὴ μας τὴν πανόρη,
κι' ὅλοι ψάλτε τῆς συχώρια,
κι' ἂν φορτίον ἀμαρτίας τὴν ἐδάρνε βαρὺ
πλὴν μακάριος ἐκεῖνος, ποὺ τὰ πάντα συγχωρεῖ.
Συχωρεῖτε τὴν, ἀδέλφια... φεύγ' ἡ λέπρα, φεύγ' ἡ λύπη
αἰωνία τῆς ἡ μνήμη.

ἴσως κανένας πρόγονος νὰ μοῦφτυνε τὸ μοῦσι
κι' ὁ Χάμελετ νὰ μὲ 'μούντζωνε μαζί μὲ τὸν Μπουρδούση.
'Ισως κανένα παρελθὸν ἀνθρωπινῶν ἀνθρώπων
ν' ἀναστηθῇ 'μπροστά μου,
καὶ βάλω τὰ ξεφωνητὰ μὲς 'στῶν νεκρῶν τὸν τόπον
μ' ὅλα τὰ δυνατὰ μου,
κι' ἐφέτος γιὰ ξεφωνητὰ δὲν ἔχω κέφι διόλου
καὶ βλέπω μόνον πρὸς τὸ φῶς παρόντος φωτόβλου.
'Αν θέλῃς ὅμως πῆγαινε σὺ μόνος, μπεχλιβάνη,
νὰ θυσιάσῃς κάμποσο γιὰ τοὺς νεκροὺς λιθάνι
καὶ σκυθρωπὸς νὰ περπατῇς 'στὰ κυπαρίσσια γύρω...
ἐγὼ τὴν νέκρα, Περικλῆ, τῶν ζωντανῶν οἰκτεῖρω
καὶ σπαζώ κόκκαλα νεκρῶν 'στὸ κλούβιο των κεφάλι...

Π.—Μὰ δὲν μοῦ λὲς πῶς 'πέρασε αὐτὸ τὸ καρναβάλι;
Φ.—Καθόμουν εἰς τὸ σπῆτι μου μὲ τρεῖς καλαμαράδες
ὅταν ἀκούω ἔξαφνα «δέχεσθε μασκαράδες;»
δεχόμεθα, δεχόμεθα, μὲ μιὰ φωνὴ φιλὴ
φωναζ' ἡ Φασουλῆ,
καὶ μπαίνουν μὲς 'στὴ σάλα μου γυναῖκες καὶ κορίτσα
ὅταν κι' ὁ Βῶκος ἔφθασε μετὰ τοῦ Καρκαβίτσα.
Μᾶς λένε καλησπέρα σας καὶ χωρατὰ κι' ἀστεῖα
κι' ἐγίνε τὸ σαλόνι μου τοῦ πνεύματος ἐστία,
κι' ἔλαμψε κι' εὐωδίασε μὲ πνεῦμ' ἀρχοντικό
κι' ἀφράτο θηλυκό.

Ἡ μιὰ μοῦ λέγει «μάθετε, καλὲ μου Φασουλῆ,
πῶς σὰς θαυμάζω πάντοτε καὶ σὰς τιμῶ πολὺ,»
ἐκείνη «ἔξοτι ἀσθήκης καὶ δὲν μᾶς γράφεις τίποτα,»
ἐκείνη «κάποτε τὰ λὲς τρὲ σόκιν καὶ ξετσιπωτα,»
ἐκείνη «βάζετε πολὺ 'στὴν σάτυρά σας ἄρωμα,»
ἐκείνη «δὲν μᾶς λέγετε τί λέγεται μπαγλαρώμα;»
ἐκείνη «δὲν ἐκάματε κι' ἐφέτος ἐσπερίδα,»
ἐκείνη «ποῦ τὸ πνεῦμα σας; δὲν ἀπαντᾶτε διόλου;»
ἐκείνη «τὸν 'Ιούλιον 'στὸ Φάληρον σὰς εἶδα,»
ἐκείνη «σὰς συνήντησα εἰς τὴν ὁδὸν Αἰόλου.»
Μὲ τέτοια μ' ἀπελίσωσε τὸ κάθε θηλυκό,
ἐγὼ δὲ χάσκων ἔλεγα λογῆς λογῆς βλακειάις,

καὶ σὶ Παλάτι 'νομιζα πῶς εἶμαι μαγικό
μὲ Βενετσιάναις Δούγισσαις, Σενιόραις, Πατρικίαις.
Κι' ὁ σκύλος μου σὰν νάχασε κι' ἐκεῖνος τὰ νερά του
ἐτρεχε καὶ τοὺς 'μύριζε κουνώντας τὴν οὐρά του,
κι' ὅταν 'κατάλαβε κι' αὐτὸς πῶς εἶναι ἀπὸ ράτσα
εἰς τὴν γωνιά του 'κάθισε μὲ λιγωμένη φάτσα,
κι' ἐκείθεν δι' οὐρλιασμάτων οὐρλιάζ' εὐαισθητῶν
κι' ὁ θροῦς τὸν ἐδαμόνιζε μεταξωτῶν ἐσθήτων.
Καὶ πνεῦμα μοῦ 'ζητούσανε μ' εὐγένειαν φωνῆς
κι' ἐγὼ σὰν εὐγενὴς
νὰ τοὺς τρατάρω 'σκόπευα μὲ τὸ κονιὰν ἐκεῖνο,
ποῦ στάλα του δὲν πῖνω,
καὶ μόλις 'στὸ τραπέζι μου, βρε Περικλῆ, προβάλλη
τὸ κόβουν λάσπ' οἱ λόγιοι κι' ἐδῶθε πᾶνε κι' ἄλλοι,
γιατί μὲ τοῦτο σπρίψιμον ἐντέρων ἀπειλεῖται
κι' ἂν 'ὅλους δηλητήριον τῶν Βοργιῶν καλεῖται.
Κι' ὅποταν τέλος ἀδείασε τὸ φῖνο μου σαλόνι,
ποῦ μ' ἀρχονταῖς εὐτύχησε κι' ἐφέτος νὰ μυρίσῃ,
ἀμέσως μασκαρεύτηκα μὲ κάτασπρο σεντόνι
κι' ἐπῆγα 'στὴν γυναῖκα μου νὰ 'δῶ ἂν μὲ γνωρίσῃ.
Κι' αὐτὴ μὲ τρόπο ἔκανε πῶς διόλου δὲν μ' ἐγνώρισε,
κι' ἐθαύμασε κι' ἀπόρησε,
κατόπιν μασκαρεύτηκε κι' ἐκείνη σὰν μαστόρισα

καὶ γὰρ κοστοῦμ' ἐφόρεσε τὸ μάλλινο τρικὸ μου,
 καὶ ἐγὼ μαριόλος ἔκανα πῶς διόλου δὲν τὴν ἔγνων
 καὶ ἐθαύμαζα τὸ πνεῦμα τῆς καὶ ἐκείνη τὸ δίκό μου.
 Ὑστερὰ μασκαρέψαμε τὰ πέντε Φασουλᾶκια
 καὶ τὸ μολὸ τῶν μὲ πολλὰ τερτίπια δοκιμάσαμε,
 ἀλλ' ὅμως σπέρτα φάνηκαν καὶ αὐτὰ τὰ διαβολᾶκια
 καὶ σὰν φιλόστοργοι γονεῖς καὶ οἱ δὲ μὲς τὰ θαυμάσαμε.
 Π.—Καὶ ἐγὼ ποῦ λὲς ἐπρίστηκα μὲ φούρνου μακαρόνια
 καὶ γυναικεῖα φόρεσα καὶ ἐπῆγα ὅτ' αὐτὰ σαλόνια,
 καὶ σ' ἕνα σπῆτι δυνατό γινόταν νταβατοῦρι,
 ἦτανε καὶ ὁ Διάδοχος μετὰ τῆς Πριγκηπίσσης,
 καὶ οἱ Πριγκηπες οἱ προσφιλεῖς καὶ ἀριστοκράται ποῦροι,
 ποῦ σὰν καὶ τούτους, Φασουλῆ, δὲν ἔκαμε ἡ φύσις.
 Τοὺς εἶπα καλησπέρα σας μὲ μιὰ κοκεταρία
 καὶ αὐτοὶ μ' ἐνόμισαν εὐθὺς γιὰ ντιστεγκὲ κυρία,
 καὶ ἤλθαν σπαθᾶτοι γύρω μου καὶ μοῦ ῥιχτήκαν ὅλοι
 καὶ μὲ τσιμπιαῖς ἐρέθισαν τὸ νέο μου τὸ μπόλι.
 Ἐφρένισαν πολλοὶ γαμπροὶ γιὰ μένα τὴν πανοῦκλα
 καὶ μοῦ ψιθύριζαν ὅτ' αὐτὴ : «φῶς μου, μὲν ἀνὴρ, καρδοῦλα
 καὶ ὁ Πρίγκηψ ὁ Γεώργιος μὲ τὴν γερὴ χερσοῦκλα [μου,
 μ' ἐτοίμησε γιὰ χωρατὰ, ποῦ φώναξα μαννοῦλα μου.
 Νῆβλεπες πάσο, Φασουλῆ, σὰν νᾶμουν γκράν Σινιόρα,
 ἀλλὰ μ' ἐσήκωσε ψηλὰ τῶν ἱπποτῶν ἡ σπεῖρα,
 καὶ ἡ ξύλιναῖς ἡ γάμπαις μου ἐβγήκαν εἰς τὰ φόρα
 καὶ μὴ ῥωτᾶς πῶς ἔγινε καὶ τί ντροπὴ τὴν πῆρα.
 Φ.—Καὶ ὕστερα ;
 Π.—Ἐφυγ' ἀπ' ἐκεῖ καὶ ἐπῆγα τοῦ Ρωμάνου
 καὶ ἀπ' ἐκεῖ πέρα τράβηξα σ' ἐνὸς πολιτικοῦ,
 ἐν ἄλλοις λόγοις δηλαδὴ τοῦ ρέκτου Καραπάνου,
 ἀνδρὸς τὰ μάλα ντιστεγκὲ καὶ Προοδευτικοῦ,
 καὶ Πρόδον μ' ἐνόμισε τῆς Ἀρτας ὁ δεσπότης
 καὶ κοπλιμέντα μοῦκανε καὶ διαχύσεις πρώτης,
 καὶ σύρων ἀπ' ὀπίσω μου τὰ τῆς Προόδου ράκη
 ἔτρεξα μὲ τὰ τέσσερα νὰ δῶ τὸν Θεοδωράκη,
 ποῦ φρέσκος φρέσκος γύρισε ἀπὸ τὴν Θεσσαλία,
 καὶ τὲτ ἂ τὲτ ἀνοίξαμε γιὰ φέστεις διμιλία,
 καὶ δι' Αὐλὴν μ' ἐξέλαβεν ὁ πρῶτος ἐν τοῖς ἴσοις
 καὶ εὐθὺς κοφομεσιάζτηκε ἀπὸ τὰς ὑποκλίσεις.
 Κατόπιν ἔφυγ' ἀπ' ἐκεῖ καὶ ἐπῆγα παρακάτω
 ζητωκραυγᾶζων μοναχὸς ὑπὲρ τοῦ Δεληγιάννη,
 καὶ ἐμπῆκα ὅτ' «Βαριετὲ» καὶ εἶδα τὸ Κομητάτο,
 ποῦ μασκαράδες βράβευε δαπάναις τοῦ Ἀσλάνη.
 Ἔτσι λοιπὸν ἐγλέντισα καὶ ἐμπῆκα μὲς ὅτ' ἡ μύτη σου,
 τὴν δὲ κυρίαν μασκαροῦ, ἐκείνην πούλθε σπῆτι σου,
 καὶ τί θὰ πῇ μπαγκάρωμα σ' ἐρώτησ' ἐν σπουδῇ,
 ἐδῶ μπροστὰ τὴν προσκαλῶ ἐμπράκτως νὰ τὸ δῇ,
 καὶ στρώσε μου τὴν ράχη σου σὰν παληκοκουνενὲς
 νὰ φᾶς Ἀποκρητικαῖς καὶ Σαρακοστιαναῖς.

**Ἀκροστοιχίς μὲ πράσινο μελάνι
 εἰς τὸνομα τοῦ Μπάρουπα—Δεληγιάννη.**

Θόδωρε, Θεοδωράκη μου, Θεδώρα Θεωδωρῇ,
 ἀκροστοιχίδα σήμερα σοῦ γράφω τρυφερῇ.

Ἐσὺ τοῦ Νῶε φαίνεσαι λευκὴ περιστερὰ,
 πούχεις τῆς φαβορίταις σου γιὰ κάτασπρα φτερά.

Ὅπου καὶ ἂν πῆγες συνδρομὴν καὶ ἀγάπην νὰ ζητήσῃς
 εὐθὺς μπαμπάκι στρώθηκε ἡ γῆ γιὰ νὰ πατήσῃς.

Δίξτε καὶνούρια μπόλικη, παράταις, γέλοια, χάχανα
 ἀλλὰ τὸ σπουδαιότερον τραπέζια δίχως λάχανα.

Ὡμέγα τῆς ρητορικῆς, τῆς σωτηρίας Ἀλφα,
 κάνε κ' ἐμένα γρήγορα τῆς μαστοριᾶς σου Κάλφα.

Ρήγας βαπτίστηκες καὶ σὺ σὲ τοῦτον τὸν καιρὸ,
 Ρήγας μπαστοῦνι καὶ σπαθὶ καὶ κοῦπα καὶ καρὸ.

Ὁ Ρήγας κάθε τράπουλας ὅτ' ἐν τῇ τωρινῇ μπουνάτῃ
 θὰ ζωγραφίζεται λιγνὸς μὲ τὴν δίκῃ σου φάτσα.

Σῶσε τὸν κόσμον, τοὺς θεσμούς, καὶ τῆς Αὐλῆς τὸν Ρῆγα
 χρόνια πολλὰ, κύρ Θεωδωρῇ, καὶ λόγια οὐκ ὀλίγα.

**Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.**

Εὐθύμιος ὁ Καββαθᾶς, ἱεροκῆρυξ πρώτης,
 ὑποῦ τοῦ πρέπει γρήγορα νὰ γίνῃ καὶ Δεσπότης,
 ἐξέδωκε κομψότατα τὸν δεῦτερον τὸν τόμον
 τῶν λόγων τοῦ τῶν ἐμβριθῶν, τῶν γλαφυρῶν καὶ εὐστόμων.

Καὶ τ' Ἀπαντα τοῦ Βύρωνος πολυτελῶς ἐκδίδει
 τὸ θαυμαστὸν Κατάστημα τὸ τοῦ Κωνσταντινίδου,
 καὶ θ' ἀντηχήσουν τὸνομα τοῦ Βύρωνος οἱ δρόμοι
 καὶ θὰ γενοῦν ἀνάρπαστα προτοῦ νὰ βγοῦν ἀκόμη.

Σύγχρονοι ἄνδρες, συγγραφὴ τοῦ Γεωργίου Καλησπέρη,
 ποῦ τώρα τὴν ἐκδίδει,
 καὶ ἐν πρώτοις πραγματεύεται καθὼς ἐκεῖνος ξέρει
 γιὰ τὸν Οἰκονομίδη.

Ὁ Μαθαρίκος Παντελῆς, διώκτης τῶν ἀδίκων,
 λεβέντης ὑπομοίραρχος καὶ πρῶτος ὅτ' ἐκθῆκεν,
 ὅτ' ἐκ τῶν πρώτων τμημάτων ἔγινε σπουδαῖος Ἀστυνομός
 νᾶναι ὁ φύλαξ τῶν καλῶν καὶ τῶν κακῶν ὁ τρόμος.

Γυνή, μελέτη μ' ἔξαψεν καὶ μ' ἐνθουσιασμόν,
 ἀναγνωσθεῖσα πρὸ καιροῦ εἰς τὸν Ἑλληνισμόν.
 Ὁ Σμυωνίδης ἔγραψε ὁ καὶ Βλαδιανός,
 τῆς γυναικεῖας φύσεως μελετητὴς δεινός.

Τὴν αὐρίον Κυριακὴν ὅσους Φιλομούσους ὅλοι,
 μεγάλη εὐεργετικὴ Ριχάρδου Μπουτισόλη.

Τυπογραφεῖον Χιῶτη, νέος παντοῦ ρυθμὸς—δρόμος πλατὺς τοῦ Σίνα καὶ τέσσαρ' ἀριθμός.